Fel de fel

În fiecare zi
UN APEL

Un apel călduros către inima femeii a deschis înainte cu câteva zile o cale nouă de solidaritate și dragoste, în sânul familiei românești. Pentru pomul de Crăciun al ostașului, o chemare duioasă isvorâtă din nevoile clipei și din aspirmea vremii, cere cu îngăduință, daruri mărunte și multe. De mâine, poșta va lucra mai mult; de azi, oamenii se vor pismui mai puțin.

Din inima care se bucură singură și suferă cu toți, cuvintele manifestului pornesc elocvente și sobre către obștească înțelegere. In iarna care pocnește din biciu, ecoul lor se multiplică și ajunge peste tot ca valul de iubire al mamei, ca lacrima de dor a soției.

In jur, zarea este mai mică, în om, credința mai mare. Peste durerile de azi, timpul se luminează în veșnicie și din necuprins steaua arată Magilor calea. Un colindător îți va bate în curând la poartă și un gând mai senin îți va înflori în suflet. Undeva pe aproape se întâmplă o minune, undeva mai departe în veac, cerul și-a aprins candela In fața sdrențuită a omului care trece pe stradă, îngerii caută chipul lui Isus.

Darul care ți se cere cu atâta discreție, perechea de mănuși de lână, cutia cu țigări mai bune, tubul de șocolată, ciorapii sau pieptarele călduroase și atâtea alte lucruri mărunte cari fac viața mai ușoară și trecerea timpului mai dulce nu au pentru tine decât pretul astâmpărului nevoii de o clipă. Pentru ostașul care ține hotarul în piept, lucrurile acestea capătă o însemnătate mai mare și în viscolul de afară ca și în promoroaca anului, într'un pieptar venit cine știe de unde, se simte umărul lângă umăr, pentru bătălia de mâine, într'o mănușă mai caldă, toți pumnii care se strâng cremene și așteaptă să bată ceasul.

Darurile pentru ostași sunt o trăire alături de oaste, o unitate de simțire și cuget a neamului, în care cuvintele se fac comenzi și comenzile cărări spre victorie.

Pentru pomul de Crăciun și pentru bradul acesta de nădejdi, aprinde și tu o luminiță curată. Așa cu o spune mai bine apelul: „împărțindu-ne bucuriile și adunând suferința".

LIVIU HULEA

Maxime și cugetări

Un om nu poate vorbi fără ca să se judece pe sine însuși. Cu voință sau fără voință, el arată prin fiecare cuvânt tovarășilor săi, propriul său portret.

R. W. Emerson

O DRAMĂ LA „ZOO"

O dramă la Zoo

Personagiile acestei tragi-comedii pe care vi le înfățișăm în ilustrația noastră sunt: Tony, mama-elefant, Orje, progenitura ei în vârstă de două luni și Lindy, o domnișoară elefant cam tomnatecă, în inima căreia s'a trezit deodată instinctul de mamă.

Văzând pe micuțul Orje, ce a vrut cu orice chip să-l îmbrățișeze, sau mai bine zis să-l mângâie cu trompa și, deși legată cu un lanț de picior, a făcut tot posibilul să se apropie de el. Orje, ca orice copil, era gata să răspundă la această dovadă de dragoste, dar mama-Tony, geloasă, a intervenit în mod drastic, aplicându-i o corecțiune binemeritată. Ce credeți că a făcut Orje? Cum a scăpat s'a repezit la Lindy, frecându-se de ea cu dragoste.

In scurt, a fost nevoie de intervenția gardienilor spre a potoli gelozia mamei și spre a face să înțeleagă pe micul elefant, care se tăvălea pe jos ca un copil, că locul său e lângă mama lui. La drept vorbind, el nu s'a astâmpărat de cât când a văzut pe fratele său mai mare cu un an, cu care a început să se joace, uitând de prietena lui Lindy.

acum cincizeci de ani

Citim în „UNIVERSUL" din 6 Decembrie 1890:

= Primăria Capitalei a dat în judecată pe toți brutarii care au scumpit prețul pâinii, fără a anunța.

= Proectul de lege pentru modificarea legii învățământului, care era să se ia în discuție în ședința de mâine a Senatului, a fost amânat spre a se discuta după terminarea adresei de răspuns la mesagiu.

Prin acest proect bacalaureatul va fi lăsat la licee, însă facultățile vor avea drept a supune la un examen de admisiune pe candidați, când s'ar părea că un liceu ar da bacalaureați slabi. De asemeni prin acest proect se va reduce taxa de inscriere la bacalaureat la 20 lei.

= Lucrările șoselelor, pentru care s'au votat 23 de milioane, vor începe chiar din primăvară. Personalul tehnic al lucrărilor publice va fi sporit.

Bandaje de cauciuc sintetic

Evoluția cauciului pentru automobil a dus dela bandajul plin la anvelopa cu cameră de aer, care totuși nu este o soluție ideală. Cauze externe pot provoca pierderea aerului din cameră, ceea ce pune în primejdie vehiculul și viața călătorilor. Un bandaj plin, care ar evita acest neajuns, nu ar fi însă potrivit pentru viteza cu care circulă obișnuit un automobil în zilele noastre, deoarece nu rezistă temperaturii ridicate, ce se produce prin frecare. Ing. german Alfred Sprenker a inventat un anumit bandaj care evită acest neajuns. El a prevăzut bandajul cu un sistem de canale de răcire, care conduc aerul până la baza bandajului, constituind astfel o răcire cu aer. Experiențele făcute cu acest cauciuc de un institut pentru cercetări din Stuttgart au arătat că, la o viteză de 100 km. pe oră și o încărcătură de 600 kg., se produce în interiorul bandajului o temperatură de 72 grade, iar la suprafața sa o temperatură de 63.5. La o viteză de 120 km. pe oră, temperatură interioară scade la 70 grade Prin folosirea unui cauciuc sintetic și prin sistemul de canale de răcire ,elasticitatea bandajului este aproape aceeași cu acea a unui cauciuc obișnuit.

GREFA TRIBUNALULUI ILFOV SECȚIA III-a CIV. COR.

EXTRAS

Domnul Petru C. Căpățână, domiciliat în București Strada Laborator Nr. 132, prin petiția înregistrată la Nr. 31774 din 20 Noembrie 1940, a intentat acțiune de divorț contra soției sale Păuna Căpățână născută Stârceanu domiciliată în comuna Scăeni Județul Prahova, pentru motive determinate de lege.

Din căsătoria numiților soți a rezultat copilul Ion născut la 15 Septembrie 1937.

Soții nu posedă niciunul nici un fel de avere.

Termen la 9 Decembrie 1940.

Grefier, **Indescifrabil**

Dosar Nr. 4151/940

Nr. 35860. 2 Dec. 1940. 8

MOARTEA CELEBRULUI VIOLONIST KUBELIK

Praga, 5 (Rador). — Joi după amiază a murit la Praga celebrul violonist Jan Kubelik, în vârstă de 60 ani.

Kubelik a întreprins numeroase turnee mondiale astfel încât numele lui era cunoscut până în colțurile cele mai depărtate ale lumii, concertele lui obținând totdeauna aplauze entuziaste.

El nu era numai un virtuoz al vioarei ci și un distins compozitor.

ADUNAREA UNIUNII GENERALE I. O. V.

Miercuri 4 Dec. s'a ținut la sediul central din București adunarea generală a invalizilor și văduvelor din războiu la care au participat toate delegațiile județene în vederea închiderei lucrărilor de lichidare și disolvare conform decretului lege dat de Conducătorul statului român.

D. C. Brăineanu invalid, aduce din partea Uniunei omagiul de recunoștință d-lui g-ral Ion Antonescu care prin decretul-lege intrat în vigoare pentru dizolvarea tuturor soc. de invalizi curmă odată pentru totdeauna antagonismul și zăzaniile din masa nefericitelor victime ale războiului.

D. I. Vasilescu arată că așa cum este alcătuită conducerea Eforiei Naționale I.O.V. de către guvern s'a atins idealul urmărit și cerut de 20 de ani de întreaga lume I.O.V.

După ce s'au mai făcut diferite propuneri s'a ales delegația ce urmează să se prezinte la Președinția Cons. de miniștri cu memoriul în care să ceară disolvarea tuturor societăților actuale, legale sau ilegale funcționând pe spinarea invalizilor grade inferioare.

JUDECATORIA DE PACE MIXTA LIPOVA, SECȚIA CF.

N-rul 1504/1940 cf.

EXTRACT din PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

In urma cererei de executare făcută de urmăritoarea Banca Comercială și Poporală Lipova, contra urmăritului Petru Zarva, Judecătoria

A ordonat licitațiunea executională în ce privește imobilele situate în comuna Cuvești circumscripția Judecătoriei ocolului Lipova, cuprinse în cf. a comunei Cuvești, Nr. 21. Nr. top. 45-48. Casa Nr. 21 cu curte și grădină de 1000 stj p. cu prețul de strigare 9750 Lei, Nr. top. 935-936 arător de 2 jug., cu prețul de strigare de 4500 Lei, Nr. top. 1261 arător 2 jug. cu prețul de strigare 4500 Lei Nr. top. 1659 arător de 2 jug. în prețul de strigare de 4500 Lei Nr. top. 2179 pășune de 600 stj. p. cu prețul de strigare de 825 Lei și asupra 1/3 părți a imobilului cuprins în cf. Nr. 523 a com. Cuvești, top. 1130 Fânaț de 3 jug. cu prețul de strigare 7500 lei pentru încasarea creanței de 3.450 Lei, bani capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 30 luna Decembrie anul 1940 ora 3 p. m. în localul oficial al Cf. str. A. Șaguna 461 parter ușa Nr. 14.

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mic de cât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881. sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147. 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit: (§ 25. XLI. 1908).

Dată în Lipova la 10 luna Sept. anul 1940.

Judecător-delegat: Dr. M. Cușnîriuc ss. Grefier: O. Isfan ss.

Pentru conformitate:

Indescifrabil.

Grefier.

Indescifrabil.

Aviz

Se aduce la cunoștința proprietarilor de case, că sunt obligați să-și ridice și transporte molozul provenit din dărâmături și reparațiuni.

Pentru cei ce nu se vor conforma, U. C. B. vor fi nevoite a transporta molozul contra plată.

Achitarea nu se face persoanalului care ridică molozul, ci odată cu plata apei. 366

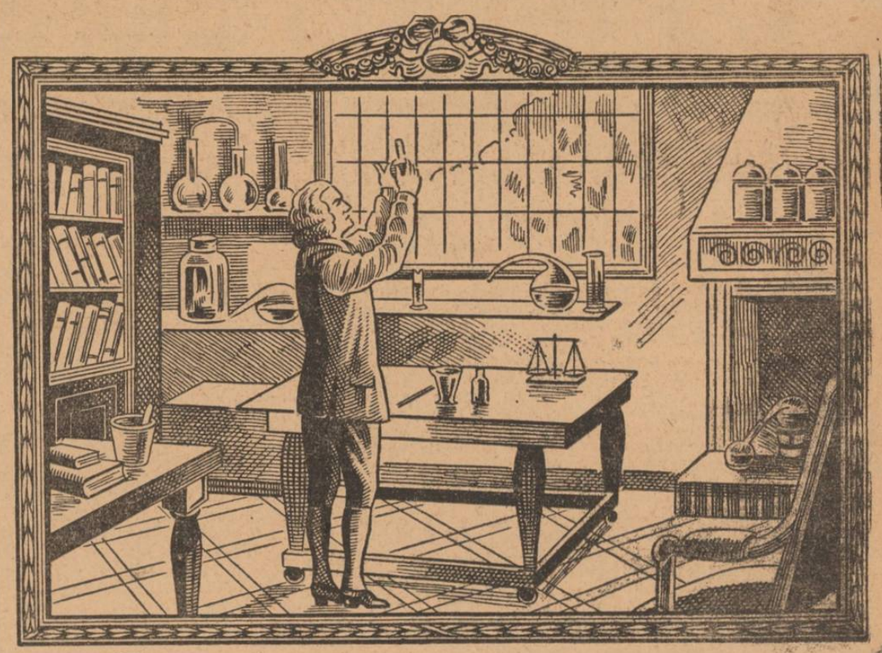

La 1755 doctorul Botot...

...reușește după lungi cercetări de laborator, să desăvârșească celebra formulă a produselor ce îi poartă numele.

Produsele BOTOT sunt renumite în istoria industriei de specialitate, cu o vechime de 2 secole în care timp și-au păstrat aceiași bună calitate, continuând astfel tradiția casei.

APĂ DE GURĂ — SĂPUN ȘI PASTĂ DE DINȚI

BOTOT

la dureri de cap:
NEVRALGINE JURIST

Nenorocirea

din Zărăfoaia (Dâmbovița)

Târgoviște, 4 Dec.

Mai mulți lucrători munceau la săpături la vila în consrtucție, a d-lui ing. Casassovici, din comuna Zărăfoaia.

Muncitorul Ștefan Hălăciugă, a fost omorît de un mal, care s'a prăbușit peste el.

Autoritățile fac cercetări.

DE INCHIRIAT

IN BLOCUL DIN STR. BATIȘTE No. 3 APARTAMENT PENTRU BIROU ETAJ I ȘI PRAVALII

ADRESAȚI INGINER CAPRIEL, ROMANA 17

2700

Citiți „Trup și Suflet"

BISERICA și ȘCOALA

CALENDAR

Cuviosul PATAPIE

Era de loc din Teba, capitala Egiptului, oraș mare și vestit, așezat pe cele două maluri ale Nilului în partea de sus a râului. Orașul acesta era o adevărată minune a lumii vechi, cuprinzând tot ceea ce mintea omului putuse născoci. Cine-l vedea, rămânea uimit de frumusețea și măreția clădirilor ca și de bogăția templelor și a serviciilor religioase pe care preoții păgâni le aducea zeului Amon.

Această strălucire era amestecată însă cu multă sticăciune, pe care creștinii, neputând-o suferi, apucau drumul pustiului, care începe nu departe de Teba.

In acest pustiu s'a pus începutul vieții călugărești.

Cuviosul Patapie a fost unul dintre cei dintâi călugări. El a părăsit viața sgomotoasă a Tebei, așezându-se în pustiu, unde ducea viață sihastră plină de aspre frământări și rugându-se lui Dumnezeu ca să-i dea tărie pentru a înfrunta ispitele lumii.

După mulți ani de viață sihastrică a venit în Constantinopl unde a făcut multe minuni, dând orbilor vedere și tămăduind pe cei bolnavi de idropică prin ungere cu unt de lemn sfințit și rugăciuni fierbinți către Dumnezeu.

La adânci bătrânețe, și-a dat sufletul în pace către Dumnezeu, fiind îngropat cu mare cinste și evlavie de cei ce l-au cunoscut și care pentru faptele lui minunate i-au păstrat o amintire vie, venerându-l neam după neam ca pe un ales al Domnului.

C. D.

SF. SCRIPTURĂ

Luca XIII, 10-17

FĂȚARNICE !..

Pentrucă Iisus a tămăduit o femee gârbovă în zi de sărbătoare, șeful sinagogii a ocărît mulțimea adunată în biserică. Desfășurarea împrejurării arată însă că nu pângărirea zilei îl durea pe cărturar, ci bucuria pe care minunea a stârnit-o între cei de față și faima tot mai mare de care se bucura Iisus între oamenii vremii sale. Indignat, Iisus îl spune: „FĂȚARNICE! oare în zi de sărbătoare tu nu deslegi boul dela iesle ca să-l duci la apă".

„Fățarnice !"... Ce mustrare cumplită ! Ce problemă adâncă se cuprinde în acest cuvânt ! El este cancerul care roade fără cruțare mărunțaiele lumii și o împiedică mereu în râvna ei către adevăr și spiritualitate. De aceia Iisus a biciuit și prigonit prefăcătoria, de aceia a murit și a înviat. Putem spune, că ceiace dă o înfățișare deosebită lucrării sale pământești este — afară de minuni — lupta pe care o duce El împotriva acestui cusur înfipt în noi ca un stâlp de hotar și întrupat atunci în Fariseii și Cărturarii din Izrael. Fățărnicia a ros temeliile lumii vechi, fățărnicia roade și astăzi templul prapăsirii creștine.

Fățarnicul este un mincinos care nu obosește, un putregai înfășurat în petec de mătase, o peșteră iscusit ascunsă între stâncile prăpăstioase ale drumului nostru pământesc. Il găsim pe toate treptele sociale și poate mai mult sus decât jos. Nu există colț unde să nu-și fi făcut culcuș, și nu există clipă care să-l prindă adormit. El gândește una și face alta, arătând ceea ce nu este și lucrând ceea ce nu crede. Fățărnicia este nepotrivirea dintre gândire și faptă, dintre ceea ce este omul în lăuntrul său sufletesc și ceea ce arată în afară, este tăgăduirea zidirii omenești, făptura deosebită de fiarele pădurii, ca chip și asemănare a lui Dumnezeu. Nimic nu necinstește mai mult ființa omenească și nimic nu încurcă mai mult legăturile dintre oameni ca această gătuire a adevărului care, țâșnind năvalnic din meterezele noastre lăuntrice pentru a lumina cărările vieții, se simte mereu zăgăzuit și stingherit.

Traiul nostru pământesc este o luptă crâncenă între adevărul care învie și minciuna care stârpește. Ca un tâlhar la drumul mare, fățarnicul stă la pândă pentru a jefui cugetul de râvnirile lui curate, de imboldul sfânt către virtutea creatoare, de însăși scânteia divină care luminează și încălzește drumurile noastre pământești.

Creștine, privește în jurul tău. Sbuciumul lumii de azi este urmarea prefăcătoriei sale de ieri. Tu nu ești fără vină în acest vălmășag de ciocniri sinistre, căci tu, la fel ca mine și ca alții, am fost fățarnici, gândind una și făcând alta. Pacea și buna învoire nu se pot sălășlui din nou între oameni, cât timp de sus până jos, la dreapta și la stânga stăpânește curmezișul duhul netrebnic al prefăcătoriei. Acest duh nu poate fi stârpit decât luând hotărârea tare de a potrivi viața noastră cea din afară cu poruncile neprihănite ale cugetului nostru cel din lăuntru.

Numai când omul va izbândi să scuture puternic, total și pentru totdeauna jugul cumplit al prefăcătoriei, cugetul nostru va înceta să strige cum strigă acum: „Fățarnice" !...

Pr. C. DRON

STUDII ISTORICE

D. profesor dr. *Dumitru Stănescu*, a publicat în decursul celor 6 luni din urmă, o a doua lucrare plină de interes istoric și politic.

Cea dintâi lucrare a fost „Mitropolia Română: Celtzinia" iar cea de a doua, — o intregire a celei dintâiu, — are titlu: Ințelesul cuvintelor: *„Ungro-Vlachia"* din titulatura Voevozilor și Mitropoliților noștri".

In prima publicație autorul întemeiat pe documentele lui Leunclavius, publicate în 1596 și Raly și Potlym publicate în anul 1835 arată că poporul român avea în anul 900 p. H., un Stat, care cuprindea toată Dobrogea, dela Balcic și Cavarna spre nord cu *Tomis* (Constanța), *Axiopolis* (Cerna-Voda), *Troesmis* (Iglița), spre sud de Dunăre, de care ținea și o parte din nordul Dunării cu *Licoopotemias* (Kilia), *Dealul* (Kortena) și Argeșul.

Poporul *slav*, care a jucat la *Carpați, Dunăre* și în *Peninsula Balcanică* un mare rol cultural, în secolul VIII-lea—X-lea, a slavizat pe Bulgari și a lăsat puternice urme în glasul poporului român. Astfel în graiul poporului a rămas: cuvintele slave: *plug, jug, resteu*, etc., etc. iar în toponimia Țării, cuvintele: *Bălgrad* (Alba Iulia), *Dalgopol* (Câmpu-Lung), *Cortzena* (Dealul-Târgoviște), Grădiștea, multe localități întărite, etc., Slavii au numit pe Români: Celtzi, ca reprezentanți ai rasei latine. Se înțelege dar, pentru ce Statul românesc din anul 900 s'a numit Celtzin și mitropolia acestui stat: Celtinia.

In a doua lucrare, d. profesor dr. Stănescu, arată că pe aceeași vreme: pe la anul 900 când la Carpați și Dunăre întâlnim Statul și Mitropolia Celtină, Ungurii năvălind în Ardeal au găsit aci pe Români, cum arată cronicarul rus: Nestor și chiar Cronicele Ungurești. Mai arată că după o luptă de trei secole cu invadatorii, Administrația românească s'a retras din ce în ce mai spre sud, dar poporul, cum se constată și azi, *a rămas pe glia sa*, privind cu drag spre conducătorii lor Români din Târgoviște și București. Din partea lor, Conducătorii, conștienți de însărcinarea sufletească, ce au, s'au intitulat și se intitulează: *Voevozi* și *Mitropoliți ai Ungro-Vlahilor* sau ai *Românilor* rămași sub Unguri=*Ungro-Vlachi*.

Aceste drepturi s'au confirmat și în fapt. Până la anul 1700 mitropolitul roman din Alba-Iulia a fost hirotonisit în Catedrala din Târgoviște și București, fiind trimiși la Eparhie cu armata Mitropolei noastre. (V. Condica Sfântă a Mitropoliei).

Credem dar că aceste vechi drepturi ale Statului și Bisericei române, pot avea azi o greutate în balanța drepturilor de acordat *poporului nostru*.

Problema idealului în educație

Principii eterne și necesități actuale

de CONSTANTIN KIRIȚESCU

Nu se poate închipui școală fără un ideal. Intr'un complex de organizații formaliste și de investiții materiale, el este cel ce introduce suflul vieții. El polarisează energiile în direcțiuni precise.

El excită inteligențele, încălzește sufletele, întărește voințele. El face din școală un organism conștient de țelul pentru care luptă și pentru care trebue să bîrue.

Idealul educativ imprumută școlii un anumit stil de viață, o lozincă și un drapel. De aceea, idealul nu se concepe numai ca o țintă depărtată. El silește școala — profesori și discipoli — să adopte o atitudine față de toate curentele și indică soluțiuni pentru toate problemele care se pun, stăruitoare și uneori chinuitoare, în mintea tineretului.

Idealul prinde corp încetul cu încetul. La început, mocnește în subconștient. Pedagogia școlară trebue să știe să-l scoată la lumină, să-l ajute să cristalizeze în forme definite, să-i dea haina unei forme de viață. Iar această viață trebue să se acorde cu conceptiile poruncitoare ale timpului. Numai când se încadrează în efortul general, idealul poate să devină o forță de propulsiune. Numai când școala simte pulsul timpului și știe să i se adapteze, numai când reușește să-și croiască un drum pe care să meargă în pas cu trebuințele societății, ea va face operă utilă și va îndeplini funcțiunea ce-i este hărăzită în complicatul mecanism al societăților omenești.

Două căi se oferă școalei pentru realizarea acestui program de lucrare armonică.

Una, ar fi impunerea unei atitudini de constrângere, înlănțuirea arbitrară într'un sistem în care să fie târâtă, refuzându-i-se ori ce libertate de mișcare.

Inteligența liberă a simțit totdeauna antipatie pentru caporalismul educativ și a adoptat, după temperamente, când rezistența pasivă, când răsvrătirea. Istoria educației abundă în pilde ce dovedesc defectul sistemului, prin eșecul ce a pecetluit, mai curând sau mai târziu, încercările de violentare a funcțiunii educative.

Calea cea bună nu se poate dispensa de independența de gândire, de făurirea liberă a idealului educativ. Dar această libertate, pentru a conduce la țeluri utile, nu poate fi ilimitată. Marginile ei sunt trase de posibilitățile desfășurării vieții după directivele impuse de împrejurările mediului: cosmic, biologic, social, politic. Putem oare creăm un scop al vieții în afara celui determinat de aceste rădonate precise ? Libertatea pedagogică în făurirea idealului educative nu poate lua forme de fantezie; ea tebue să fie înțeleasă în sensul unei coordonări armonice între felul de gândire și al reacțiunii de simțire a individului, cu viața societății, cu trebuințele ei, cu țelurile ei.

Este de la sine înțeles că pedagogia trebue să știe să facă deosebirea între ceea ce este superficial și ceea ce este fundamental, între ceea ce este trecător ca moda și ce este permanent. Idealul educativ al timpului de față se alcătuește ascuind adevărurile eterne și universale ale eticei creștine cu viziunea unei societăți organizate astfel în cât să dea ascultare comandamentelor imperioase ale sufletului românesc: simțul de dreptate, de solidaritate și de iubire pentru cercul mai restrâns al comunității naționale, în cadrul ei istoric și al aspirațiilor ei actuale.

Acest chip de a concepe libertatea gândirii pedagogice înseamnă de fapt o subordonare a intereselor egoiste ale individului, față de trebuințele colectivității sociale. Ea reclamă noțiunea de jertfire, de lepădare de sine, de topire a individului în masă. Ea ia coloritul unui act de eroism sufletesc, forma cea mai înaltă pe care tinde s'o creteze pedagogia școlară.

Porunca vremii de astăzi este predominarea interesului colectiv față de cel individual.

Este o metodă de colaborare pentru înțelegerea căreia avem pilda cea mai expresivă în orchestra care execută o simfonie subt bagheta dirijorului. Cu cât se topește mai desăvârșit individualitatea singuratecului instrumentist în masa orchestrală, cu cât el abdică mai complect de la veleitățile de reliefare personală, cu atât efectul total este mai asigurat, cu atât armonia este realisată mai perfect.

Ar fi greșit însă să se înțeleagă că pedagogia ar preconiza ideea contopirii totului în masa amorfă și că idealul educației armonice în vederea țelurilor comune n'ar admite cultivarea și potențarea individualității. S'ar putea oare crede că pedagogia tinde la nivelarea inteligențelor prin reducerea lor la un tip standardizat în mediocritate, obținut prin anihilarea personalității? A presupune acest lucru, ar insemna să se ignoreze, sau să se tăgăduiască însuș principiul de bază al pedagogiei. La temelia științei educației stau cunoașterea și cultivarea personalității. După cum orchestra ce execută o simfonie pe deasupra lucrării de masă, se desemnează dominatoare firele motivelor melodice executate de soluri instrumentale, tot așa în viața societății, întemeiată pe disciplina maselor, e necesară ivirea și ridicarea personalităților cu relief, dătătoare de ton în marea orchestră care dă expresie simțirilor, dorurilor și năzuințelor unui neam.

Personalitățile se detașează din mijlocul maselor. Pe temelia însușirilor sufletești dăruite de natură, puterea educației clădește caractere dominatoare, capabile să croiască drumuri și să dea vieții țeluri noui.

Idealurile nu se creează în abstracto. Ele se alcătuiesc cu idei scoase din frământările lumii reale, din nevoile ei, din aspirațiile ei. Sensul lor este indicat de evoluția istorică.

Individualitățile nu au alt rol de cât să le dea o formă precisă. Școala creiază stilul de gândire și ritmul de viață necesar pentru ca tineretul să le urmărească și să le cucerească. Mijloacele de lucru ale școalei sunt ideale. Este o deosebire adâncă între idealitatea activității școlare pe de o parte, asprimea și brutalitatea vieții publice pe de altă parte. Către aceleași scopuri converg însă și una și cealaltă. Marșul lor păsește în acelaș ritm, pe când stâlpile lor rămân deosebite.

UN RĂSPUNS ȘI O PRECIZARE

Primim următoarele :

Onorate Domnule Director,

Drept urmare a unor articole de denigrare ce s'au scris împotriva mea în ziarul „Universul" în numerile: 303 din 3/XI 1940, 310 din 10/XI 1940 și 1/XII 1940, cu privire la o recentă lucrare a mea pe care am dat-o publicității sub titlul: *„Minuni și false minuni"*, vă rog de a binevoi să dați ospitalitate în mult prețuitul dv. ziar — la pagina bisericească din primul număr viitor — rândurilor de mai jos.

Cu o curioasă înțelegere de critică și cu o tendențioasă răstâlmăcire a adevărului, am fost atacat în buna mea credință precum și în sensul și conținutul scrierii mele.

Dacă această lucrare de mistică a putut găsit împotrivitori, în schimb, și-a câștigat și mari susținători, care, prin înalta lor poziție teologică ce ocupă în Biserica noastră, sunt o chezășie în favoarea seriozității și întemeierii celor ce-am scris.

Drept răspuns atacatorilor mei, mă mărginesc de a reproduce încheierea din prefața pe care I. P. S. S. Arhiepiscopul Gurie a făcut-o lucrării mele:

„Cartea fratelui Urzică — „MINUNI ȘI FALSE MINUNI" — ne dă lămuriri pentru a cunoaște „duhurile" și arătările religioase din timpurile noastre, ca să nu ne abatem dela credința și Așezămintele Ortodoxiei. ESTE FOARTE FOLOSITOARE ȘI O RECOMANDAM TUTUROR SPRE A FI CITITA CU ATENȚIE".

Este locul de a adăoga că **P. S. S. Episcop Vartolomeiu** susține cu aceeaș tărie concluziunile cărții. Tot astfel și Pr. Dr. Petre Chiricuță, Sf. Sa Arhimandritul Benedict Ghiuș și alții. Iar revista Episcopiei Aradului: *„Biserica și Școala"* în no. din Sept. a. c. face deasemenea o foarte elogioasă apreciere acestei lucrări.

Toți cititorii de bună credință se vor putea convinge deopotrivă cercetând acest studiu.

Primiți vă rog, Domnule Director asigurarea deosebitei mele stime.

Arh. Dr. MIHAIL URZICA

*

NOTA. — *La obiecțiunile d-lui Urzică, precizăm. Articolele de care d-sa se plânge se refereau la cuprinsul lucrării, iar nu la persoana d-sale.*

In mod hotărât această pagină a evitat și evită orice notă subiectivă și polemică, primind numai scrisul celor ce fac cult de principii, iar nu de persoane.

Fără a tăgădui înalta poziție teologică și autoritatea în materie a I. P. S. S. Mitropolitului Gurie și P. S. S. Episcopul Vartolomeu, invocate de d. Urzică, amintim însă că și numărul respectabililor preoți și arhierei care nu pot admite părerile cuprinse în lucrărea d-sale, are susținători de-o înaltă valoare, erudiție și pătrundere ca I. P. S. S. mitropolitul Tit și arhimandritul Scriban, precum și alte personalități de aceeaș distincție și poziție teologică.

Cum cuprinsul lucrării d-lui Urzică va fi supus hotărârii Sfântului Sinod, sub cea mai documentată formă, „Universul" va însera cu plăcere hotărârea Sfântului Sinod, care nu va mai putea fi bănuită nici de partialitate și nici de spiritul denigrator imputat de d. Urzică slujitorilor Bisericii, care nu împărtășesc vederile d-sale.

G. L.

DUMNEZEU IN UNIVERSITATE

Trăim o vreme de profunde transformări sociale. Din grădina unor vieți martirizate a crescut gândul eroic și salvator și la comandamentul transfigurant, al acestui bucium spiritual, s'a trezit uriașă elita îndrumătoare a țării. Ingemându-se cu idealul stelar al celor sacrificați de oculta satanizată, ni s'a croit un drum ales de adevărată trăire românească.

In lumina unei astfel de înțelegeri sănătoase, vedem noi aprinsă fapta universității românești, de a-și începe noul an de activitate intelectuală, printr'o ploasă manifestare de rugăciune către Dumnezeu. Pentru noi, ucenici devotați ai harului, deschiderea școlii românești prin slujba sfeștaniei poartă în sine o semnificație sublimă. Este actul cutremurător și purificator al științei, care, prin ucenicii ei încercați, își cere demn și sincer blazonul de vestitoare a existenței lui Dumnezeu. Faptul acesta de supunere spirituală și de încredere desăvârșită în Dumnezeu despică veacul și rămâne unic și incomparabil în țară și în lume.

Să nu uităm că acum patru decenii, când savantul nostru creștin, Nicolae Paulescu, a îndrăznit să vorbească dela catedra universitară, despre Dumnezeu și despre suflet, toți savanții noștri din acea vreme l-au luat în râs și l-au socotit un simplu maniac religios. De asemenea, ne sunt încă vii în amintire toate luptele studențești de întoarcere la credință și de începerea anului printr'o slujbă religioasă. In fiecare toamnă, la stăruința isbăvitoare a studenților de a se începe cursurile cu sfeștanie, savanții noștri profesori se retrăgeau în ateism și în spelunci masonice, afirmându-și apostolatul prin ferecarea porților sau prin tot felul de torturi polițiste.

Astăzi biruința o câștigă tot Dumnezeu. Crucea credinței noastre, care cândva a fost spartă brutal din ordinul chiar al acestor savanți profesori, ajunși miniștri, devine arma spirituală a universității și semnul ei sărutat sfințitor trupul și sufletul universitar.

E greu, se 'nțelege, s'o rupi cu un trecut satanizat. Se impune totuși, ca universitatea să devină un amvon de încreștinare sinceră. E glasul vremii și comandamentul spiritual al eroilor universitari pentru credință și cruce bate puternic în inima țării. Profesori și studenți, faceți metanie și prin știință vestiți pe Dumnezeu. Acesta vă este blazonul: cives academicus et miles Christi.

Preot MIHAI ȘTEFAN